El pràcticum sanitari - Mediterráneo - 07/06/2016

Tribuna

El pràcticum sanitari

MANOLO
Quixal

Portem uns dies llegint informacions a la premsa respecte a la decisió del Consell sobre les pràctiques de Medicina, Infermeria, i altres estudis de Ciències de la Salut als hospitals públics del Sistema Valencià de Salut, fonamentalment per part dels representants de les empreses privades que, per suposat legítimament, han decidit dedicar-se al negoci de la salut. Arguments n'hi pot haver per a tots els gustos, però, per molt que es vulga argumentar, només faltaria que un empresari creara una empresa per a perdre diners. Això és normal.

Pel que es pot entendre de les queixes, pareix que en la creació d'aquestes propostes de negoci ja es donava per descomptat que aquesta etapa formativa –la de les pràctiques– els resultaria gratuïta partint del vell aforisme que "el de tots és per a tots" i com que tot el que és públic es gratis, el sistema públic hauria d'assumir –òbviament sense cobrar- aquesta despesa causada per empreses privades. Unes companyies que, evidentment, cobren la matrícula d'eixes pràctiques al seu estudiantat. Una forma de confondre allò que és públic amb allò que és privat (i de fer caixa). A la qual poquet a poquet pareix que se'ns haja volgut acostumar.

També veiem a la premsa que es volen reprendre les obres del pavelló de l'Hospital Provincial que, pel que diuen, es destinarà a centre de dia d'atenció oncològica. El canvi de criteri és bo, i així ho defensem. La idea amb què es va iniciar el projecte era fer un aulari (òbviament pagat amb diners públics) que, presumptament, també serviria per a donar classes a l'estudiantat d'infermeria privat. Un altre exemple de la confusió entre públic i privat que comentàvem abans.

No estem dient que l'estudiantat d'aquestes empreses privades no tinguen el dret de fer les seues pràctiques als centres públics i, per això mateix, es puga al·legar que estan discriminats. Estem reclamant que això es faça complint les lleis en vigor i, per suposat, amb convenis transparents d'aquestes empreses amb el Sistema Valencià de Salut que, faltaria més, incloguen l'assumpció dels cànons necessaris per fer front a les despeses que aquestes pràctiques puguen ocasionar (inclosa la seguretat jurídica de l'estudiantat, cosa que pareix que no preocupe a ningú). Tot això, sempre després d'haver assumit les pràctiques de l'estudiantat de l'ensenyament públic que per qüestions més que evidents en un sistema públic, té, o si més no, hauria de tenir preferència.

D'altra banda, també s'hauria de veure com es combinen les pràctiques als centres públics amb les consignes que apareixen als documents d'aquestes empreses privades sobre el seu model. Per exemple: "Ser médico con los valores éticos y morales basados en las reflexiones y principios del humanismo cristiano". Com si el sistema públic no tingués valors ètics i morals. Després de combatre acarnissadament les pràctiques que són norma legal als hospitals públics, es demana de fer les seues pràctiques en aquestos. Com ens ho fem respecte a qüestions tan importants com el dret a la vida i a una mort digna, a la interrupció –legal– de l'embaràs, a les cèl·lules embrionàries? Sense anar més lluny, ahir mateix una d'aquestes empreses docents qualificava, encara, l'homosexualitat com una enfermetat. Parafrassejant Marx (Groucho): aquestos són els meus principis. Si m'arregla un bon preu, en portaré uns altres.

No és desconegut per a ningú el suport donat pels poders públics castellonencs dels darrers anys (Ajuntament, Diputació i Generalitat) a aquestes iniciatives que fins i tot obligaven a iniciar els estudis de Medicina i Infermeria a la Jaume I un any després (al final en serien 2) d'haver començat a la privada (amb la qual cosa quan tu arribes a les pràctiques, la privada ja porta allí dos anys). L'última ajuda del govern Camps abans d'anar-se'n va ser l'augment unilateral del *numerus clausus* a estes empreses sense ni tenir en compte la dificultat que s'afegia a l'hora de planificar unes pràctiques que comencen a estar rebentades. L'operació era simple: a més estudiantat, més ingressos. Si després hi ha problema als hospitals, ja s'ho faran els que entraran a governar.

> Estem dient que l'estudiantat de les universitats privades ha de complir la llei, com la resta

És correcte continuar amb el sistema establert, malgrat no hi haja un conveni que respecte la llei? O malgrat que es pose per davant, a propòsit, l'ensenyament privat (ací no volem presentar el fals paradigma pública contra privada sinó com s'ordena la qüestió) i sense tenir clar els uns i els altres els costos que es generen, es continue amb el sistema establert? O més aviat cal posar ordre, garantir els drets de tots i aconseguir un model de pràctiques que englobe a totjp, –inclosos professionals i malalts– i que cadascú es faça càrrec de la seua part?

Ah, i per cert, l'accés igualitari a la formació sanitària en instal·lacions públiques, la tenen garantida totes i tots els estudiants. Això sí, després d'aprovar el corresponent MIR.

***Secretari general de CCOO a la Universitat Jaume I**